

Kati néni és Lacibácsi meséi

Köntörfalazó Kázmér kalandjai

Kati néni és Lacibácsi meséi

könyvsorozat, I. kötet

Köntörfalazó Kázmér kalandjai

†91†)9Λ90 H2B090 209Λ90HKYDK0

Az van, amit megteremtesz!

Kati néni és Lacibácsi meséi

I. kötet

Köntörfalazó Kázmér kalandjai

A rajzokat készítette: Almer Katalin

Golán Panna

Horváth Zsófia

Pataki Andrea

Sallai Gergő

A szöveget lektorálta: Sallai Gergő

ISBN 978-615-00-2000-6

szamizdat, 2018

A mesében szereplők felsorolása:

Bohé Márton nagybácsi, Apu öccse

Bonzó kutya

Elve Róbert agresszív törzsfőnök

dr. Eztvegye Benedek falusi orvos

Falon Ábrahám graffiti művész

Fegyelme Zoltán osztályfőnök

Felej Töhötöm polgármester

Folytonmobi Lajos városi unokatestvér

Füvesasz Szonja füvesasszonyok őse

Gyógy Szerafin patikus

Gyógybogyó kutya

Hajléktal András hontalan erdőlakó

Hallgatva Konrád kocsmai alkalmazott

Hamm Olga osztálytárs

Hork Olivér osztálytárs

Jólfel Elek osztálytárs
Köntörfalazó Kázmér főhős
Környezetvéd Ödön biológia tanár
Körömvir Ágnes nagymama
Locsife Csilla nővérem
Lus Tamás osztálytárs
Manci kecskemama
Mesü Gergely Apu barátja
Micóka Nagy macskája
Mindendrág Anna boltos néni
Mindigé Bertalan papa
Növérk Edit mama
Nyaf Irén gyerek a fővárosban
Osto Barbara osztálytárs
Ósgyó Gyula gyógyítók őse
Pancs Ervin kétbalkezes iskolatárs

Pirul Angéla osztálytárs

Ravaszhá János harácsolók őse

Rátar Tivadar igazgató

Söröskrig Lipót kocsmáros

Szerel Jenő ezermester szomszéd

Szűkszavú Szilárd kecsketartó

Vadi macska

Vadó Richárd erdész

Za Bálint városi barát

Kázmér vagyok a javából

A felnőttekkel csak a baj van! Egészen kis koromban már elhatároztam, hogy sose növök fel, belőlem ugyan nem lesz buta, öntelt és hazudós felnőtt. Inkább maradok gyerek!

Hány éves is vagyok? Mondjuk tízen túl és tizenötön innen. Hol élek? Nevezzük Vidámfalvának. Ebben a faluban mindenkinek van ragadványneve, így lettem én Köntörfalazó Kázmér. Fogalmam sincs, hogy miért.

A mi falunk meseszép, csodálatos helyen fekszik. Ennél kitűnőbb helyet el sem lehet képzelni. A vidék hegyes-völgyes, csupa vadregény. Sok csodálatos kalandot éltem át ezen a vidéken, érthető hát, hogy semmi kedvem felnőni.

Azt mindenki tudja, hogy gyerekekre szükség van – szülők és tanárok foglalkoztatása, összlétszám

fenntartása, stb. – ám nehéz kitalálni, hogy miért van szükség felnőttekre! Talán a játszóterek építése az egyetlen, ami mentségükre szolgálhat. A felnőttek helyett foglalkozunk végre értelmesebb problémákkal!

Az életemben a legfontosabb emberek (rajtam kívül) a testvérem és a barátaim. Ki keresné meg a matek füzetemet a gyerekszoba dzsungelében, ha nem lenne tesóm? Kivel verekedhetnék szünetben az iskolában, ha nem lennének barátaim? Közülük azokat szeretem jobban, akiket én szoktam megverni. Azért a szüleimet is megemlítem. Például Anyu készíti a finom reggelit és Apu megy el szülői értekezletre, ha probléma volt velem a suliban.

A szüleimen kívül megismerkedtem a rendőr bácsival az utcán, aki dühösen szokott integetni nekem, ha meglát. Ennek az is oka lehet, hogy sose szerettem a szép fehér csíkos zebrát összetaposni, inkább ott rohanok át az úton, ahol

épp eszembe jut. Mindig a legrövidebb utat szoktam választani.

Lehet, hogy első pillanatban nem úgy tűnik, de számomra nagyon fontos a családom. Anyu az orvosi rendelőben dolgozik, Nővérk Editnek hívják. Ő a legmegértőbb anyuka mifelénk, csak ne tömne mindenféle gyógyszerrel és ne aggódna folytonosan, ha egy kis horzsolást vagy apróbb sérülést lát meg rajtam.

Apu, Mindigé Bertalan, a közeli városban dolgozik, egy banknál őrző-félő – akarom mondani őrző-védő – alkalmazott. Nagyon ritkán van itthon, ilyenkor sakkozni szoktunk, csak mindig ő győz. Igazán hagyhatná, hogy néha megverjem! De neki elvei vannak.

Nővérem Locsife Csilla. Sok bajom van vele, mint általában a buta lányokkal. Nem értem, miért komplikálja túl az egészen egyszerű dolgokat is. Azt ajánlom, titkaitokat sose bízzátok rá!

Itt a faluban él a nagymamám, Körömvir Ágnes, Anyu mamája. Ő készíti a legfinomabb szilvás gombócot és bármikor megkérem, süt nekem palacsintát. Apu szülei a városban élnek, ritkán találkozunk. Akadnak még nagynénik, nagybácsik, unokatestvérek is a családban, de őket most nem sorolom fel. Nem elhanyagolható családtagok még Bonzó a kiskutyám, fekete, torzonborz, csillogó szemű, fényes orrú kutyus, valamint Vadi, a nővérem cicája. Vadi ugyanúgy lepofozza néha Bonzót, ahogyan én szoktam a nővéremet.

Ha most – az első fejezet végén – idétlennek találod az eddig leírtakat, akkor te egy okostojás felnőtt vagy, és nem érdemes elolvasnod ezt a könyvet, mert rajtad már az sem segít!

2. fejezet

Mindenütt jó, de legjobb Vidámfalván

Sok szép hely van a világon, de ilyen, mint a mi falunk nincs még egy! A mi házunk egy domboldalon épült, az én kedvenc helyemről, a padlásablakból nagyszerűen rálátni a falu utcáira és belátni a kertekbe is. Kedvenc időtöltésem, hogy felmegyek a padlásra és leülök az ablak alatti padra. Mielőttünk egy olyan bácsi lakott itt, aki postagalambokat tenyésztett és ezen az ablakon át figyelte a galambok röptét. A szomszéd bácsi viszont haragudott a galambokra és gyakran lövöldözött rájuk légpuskával. Ezért költözhetett el a galambász bácsi. Galambdúcok is voltak a tetőtérbe építve, de amikor beköltöztünk, le lettek bontva. A kis pad megmaradt, az én nagy örömömre. Innen egészen a falu végéig ellátok, ahol egy állattartó bácsi gazdasága van, őt Szűkszavú Szilárdnak hívják. Nagyon szeretek hozzá ellátogatni, a

kiskutyámat is tőle kaptam. Róla még nagyon sokat szeretnék mesélni. Falunkban legnagyobb a polgármester háza, őt Felej Töhötömnek hívják, mert amit akar elfelejt, de van amit nem. Ennek a háznak van a legnagyobb kapuja, hogy Töhötöm bácsi beférjen rajta. A legszebb épület szerintem az iskolánk, ami a falu közepén van, szemben a templommal, közelében látható a kocsmá. Az iskola mellett van a falu boltja, ahol Mindendrág Anna boltos néni a parancsnok. Aki ide bemegy, üres kézzel nem távozik.

Látom nagymamám öreg házát, ahol még kemence van. Tudom, hogy mikor süt nagy kenyeret, mert akkor füst száll fel kéményéből. A falu távolabbi végén új házak sorakoznak, a falubéliek ezt a részt Újtelepnek hívják. Városi gazdagok költöztek ide, a jó levegő és a szép táj miatt. Nagy csak vagyonos gyűttmenteknek hívja őket, nagy autókkal száguldoznak a főutcánkon végig, mindig sietnek és senkinek sem

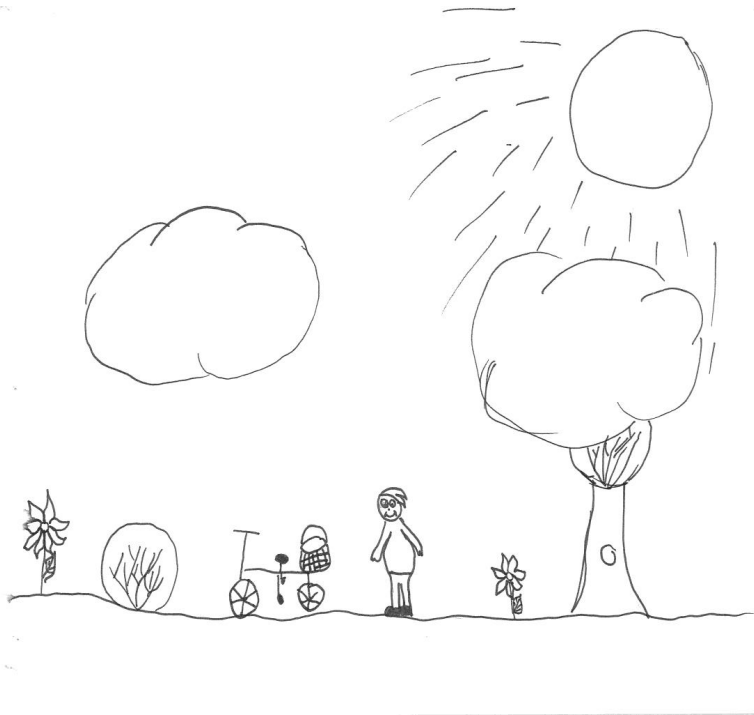
köszönnek. Bent a városban dolgoznak, mint Apu, de ő a helyi busszal jár. A templom háta mögötti üres területen szokott lenni szombaton a termelői piac. Nagyi is gyakran árulja ott, amit a kertjében termel. Azelőtt mindenki csak a saját kertjében termelteket árulta, de mostanában már előfordul olyan árus is köztük, aki a városban vett zöldséget árulja, magasabb áron. Nagyi ezekre mondja, hogy kufárok.

Minden nyáron júniusban tartják a falunapot, Szent Margit napján. Ilyenkor az idősebbek viseletbe öltöznek, régi népdalokat énekelnek és kirakodó vásár is van. A helyi hagyományőrzők süteményeket sütnek, amiket mi gyerekek is kóstolgathatunk. Ez a nap mindig nagyon vidáman telik. Este a felnőttek a kocsmában, hangos nótázással fejezik be a napot.

Hát ilyen a mi kis falunk, ahol az emberek találkozáskor üdvözlik egymást és mindenkinek van a másikhöz egy jó szava, nem úgy, mint a

városokban, ahol elmennek az emberek egymás mellett.

Ugye ti is tudjátok, hogy baj van a városokkal?

3. fejezet

Ha reggel nincs jobb ötleted, menj iskolába!

Az iskolánk épülete valamikor uradalmi kastély volt. Szépen fel lett újítva, szerencsémre nyolcosztályos iskolát létesítettek benne. Az igazgató bácsi, Rátar Tivadar, szigorú ember, akivel szerencsére ritkán találkozunk. Ha Tivadar bácsi a szünetben végigsétál a folyosón, akkor még a legelevenebb gyerek is vigyázzba áll.

Osztályfőnökünk, Fegyelme Zoltán, irodalmat és történelmet tanít, de nem tud rendet tartani az órákon. Legjobb barátom, Jófel Elek alacsony, zömök fiú, aki szeret tornászni. Ha jó kedve van, nem két lábon, hanem kézen állva közlekedik, ilyenkor az iskola lépcsőjén is kézen állva jön le – az egész osztályt és a tanárokat is elkápráztatva.

Aggódva mondta neki egyszer az osztályfőnök bácsi: fejre ne ess fiam, Elek – mert én akkor megintelek!

Iskola után Elekkel gyakran kóborolunk erdőn-mezőn, és séta közben mesélünk is egymásnak. Azt is megbeszéljük, ha valamelyikünk egy érdekes könyvet olvasott.

Lányok is vannak az osztályunkban.

Hamm Olga kicsi, kövér, szinte gurul, mindig teli van a táskája csipszekkel, folyton tömi a fejét. Egyszer felelnie kellett volna, de éppen tele volt a szája és nem tudta kinyitni. Szünetben mindenkit kínálgat csipszel, de nem szívesen ad, hogy neki több maradjon.

Elek szereti ugratni Olgát, ezért egyszer elébe állt, végigmérte és tudálékosan azt mondta neki:

„Ember küzdj és bízva bízzál, pingpongozz, hogy el ne hízzál!”

Elekkel a kedvencünk Pirul Angéla, aki ahhoz képest, hogy lány, egész rendes. Ha bármelyik fiú szól hozzá, fülig pirul. Felelés közben is gyakran elpirul, pedig ő az egyik legjobb tanuló. Ez nem mondható el Osto Barbaráról, aki után

nem tolják az észet talicskával. Még a kérdései is buták, de jókat lehet rajta röhögni. Még a tanár kérdéseit sem szokta megérteni és bután visszakérdez. Színes foltja osztályunknak Hork Olivér, akinek vidám horkolása töri meg néha órán a csendet. A tanár ilyenkor megjegyzi: úgy látszik, Olivér barátunk már megint éjfélig tévézett.

Lus Tamás szülei Újtelepen laknak, autón hozzák reggelente Tamást iskolába, aki még így is késni szokott. Tamás papája újságíró, aki nemrég néhány olyan dolgot mesélt el a fiának, amit a városi felnőttek legtöbbször sem tud:

otthoni számítógépünket bekapcsolva nem csak a gép tetején látható webkamera, hanem a monitorba rejtett másik kamera is figyel minket és a szobát, valamint az ott lévőket. Mobilunkból hiába vesszük ki az akkumulátorát, akkor is lehallgatnak minket mobilunkon keresztül. Az irdatlan mennyiségű lehallgatást több mint harminc éve nem emberek, hanem számítógép programok végzik, például előre beadott „kényes” szavak elhangzására vadászva. Műholdról GPS módszerrel nyomon követnek bárkit. Ha utcán beszélgetünk barátunkkal, a lehallgatáshoz elég egy távolabb ácsorgó fülhallgató ember. A fülhallgató lehet, hogy nem is tud róla, de az ő készülékén keresztül is megy a lehallgatás – akkor is, ha zenét hallgat, mivel minden ismert hangsorozatot ki lehet szűrni a lehallgatott hangok közül.

Tamás nem buta fiú, remekül sakkozik, nagyon érdeklik őt a műszaki dolgok. Matekból ő a

legjobb az osztályban. Egy baj van csak vele, hogy a számítógép előtt és a fotelból nem lehet őt kimozdítani. Elekkel többször hívtuk kirándulni, hogy jobban megismerje a vidéket, de azt mondta, hogy szerinte a gyaloglás túl fárasztó. Elekkel segíteni szoktunk kisebb gyerekeknek az iskolából hazamenni, ez csak akkor problémás, ha értük jön az egyik szülő és nem találja őket. Lehetséges, hogy jó szándékkal cselekedve is lehet ártani?

4. fejezet

Szükszavú Szilárd és a többi állat

Barátom lett Szilárd bácsi, mivel egyszer az egyik elkóborolt kecskét segítettem megkeresni. A falu szélén van a gazdasága, legeltetni pedig a környező réteken szokott. Ha siet, lóháton megy, de van lovaskocsija is. Ezzel gyűjti be az állatainak kaszált szénát és néha megengedi, hogy vele menjek, mellette ülhetek a bakon. Szilárd bácsinak négy kecskéje, tíz birkája, egy hucul lova és egy borzderes tehene van. A ló és a tehén

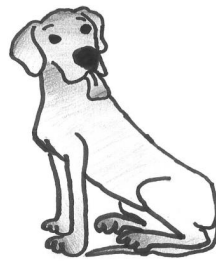

őshonos fajta.

Ez a ló istálló nélkül is bírná, a tehén szintén jól bírja a rideg körülményeket. Gazdájuk persze nagy szeretettel gondozza őket.

Szilárd bácsihoz többen járnak a faluból kecsketejért , meg tehéntejből általa készített túróért és sajtért. Haragszik is rá ezért Mindendrág Anna, a boltos néni. Szilárd bácsi szűkszavú, csak akkor beszédes, ha az állatairól van szó. Csodálatos történeteket mesél róluk. Egyszer például áramszünet miatt nem működött a villanypásztor és minden állata elkóborolt. Hegyet-völgyet bejárt, hogy megtalálja őket. Végre egy dús fűvű réten fedezte fel állatait, de a kecskéit sehol sem lelte. Hazaterelve a többi állatot már várták, a kecskéi vidáman legelésztek az egyik falusi ember veteményesében. Szilárd bácsi karikás ostorával is csak nehezen tudta rábeszélni a falánk állatokat a hazatérésre. Kártérítés gyanánt több liter kecsketejet kellett adnia a falusi gazdának, aki azóta is neheztel rá.

Később Kázmérnak is megtanította, hogy hogyan kell cserdíteni a karikás ostorral. A falusiak ennek nem örültek igazán, mert Kázmér szorgalmasan gyakorolt heteken át, ami a kutyák és emberek idegeit egyaránt próbára tette. Szilárd bácsi az állatok felügyeletére egy komondor, egy labrador

és

egy puli kutyát tart, a puli egyik kölykét ajándékozta nekem. Bonzó mamája tehát ismert, papája pedig egy falubeli mudi kutya lehet. Szilárd bácsi állatait látva gyakran eszembe jut, amikor Za Bálinttal, városban lakó barátommal sétáltunk az állatkertben. Ott ketrecben tartják az állatokat. Mennyivel jobb sorsuk van Szilárd bácsi állatainak! Bálint megkérdezte, hogy miért szeretem ennyire az állatokat? Azt mondtam: ez nálam így alakult ki! Figyeld meg a ketrecében

dühösen fel s alá járkáló tigris. Ha felbukkan a kicsinye, gyengéden és türelmesen játszik vele és tanítgatja. Lehetséges, hogy valamennyien sokat tanulhatnánk az állatoktól?

Marci bácsi és a varázsló

Egy alkalommal, mikor jöttem haza a suliból, Bonzó kutyám nem szaladt elém a kapuhoz. Rögtön gyanítottam, hogy rendkívüli helyzet lehet nálunk. Benyitottam a konyhába, Anyu az ebédet készítette, a konyhaasztalnál pedig Marci bácsi ült, a kiskutyám pedig a lábánál. Nagyon megörültem, mert Marci bácsit én is nagyon szeretem, mindig vidámságot hoz a házba. Bohé Márton Apu öccse, aki a városban él és gyakran ellátogat hozzánk. Vidám ember, könnyedén veszi az élet akadályait, lazán szambázik át a problémák dzsungelén, ahol mások keservesen küszködve sem jutnak előre

Egyszer megkérdeztem tőle, milyen állásokban dolgozott élete során.

Büszkén mesélte, hogy sok fontos dolgot kitanult, az idénymunkákat sem becsülte le soha. Volt pl. nyáron madárijesztő, zabhegyező, ősszel

széltoló, bajkeverő, hőlégballon takarító, télen hóember, mikulás bácsi, krampusz, tavasszal pernahajder, bajuszpedrő, papírszalvéta hajtogató, és sok egyéb. Egy ízben például szénát szállított lovas szekéren egy vidéki gazdának, aki úgy jelentette őt be a munkaügyi hivatalban, mint logisztikai menedzsert. Mindig talált valamilyen hasznos munkát, amiből meg tudott élni.

Azt is megígérte nekem, hogy szívesen megtanít a légycsapó használatára.

Családi körben köztudott, hogy Marci bácsi gyűjti a kiskanalakat. Gátlástalan gyűjtőszennedéllyel szedi össze feltűnés nélkül éttermekben, kávézóknak avagy vendégségben a kiskanalakat. Anyu, amint Marci bácsi távozni készül, megszámolja a kiskanalakat. Egyszer, amikor a városban jártam, Marci bácsi meghívott lakásába, hogy eldicsekedjen több száz darabos gyűjteményével. A városban könnyű eltévedni,

de én címe alapján odataláltam bácsikámhoz és megnéztem híres gyűjteményét. Az első és legnevezetesebb darabot szüleim lakodalmán emelte el és akkor ragadta el ez a gyűjtőszendevély.

Marci bácsit egyszer a vallásokról és a világ teremtéséről kérdeztem. Minden vallás másképp magyarázza a világ teremtését – felelte Bohé Márton-- én Karinthy Frigyes elbeszélését tartom a leghitelesebbnek, ő így írt erről az Emberke Tragédiája című írásában: „Uccu Lajcsi, hoppsza Lenke, volt egyszer egy jó Istenke. Azt gondolja magában, mit ülök itt hiában? Megteremtem a Világot, hogy olyat még kend nem látott!” Én ezt tartom a legpontosabb teremtésmítosznak. Amúgy meg egész világunk tele van csodákkal, és minden élőlényben van isteni örökség. Remélem Kázmér, hogy te is hiszel a csodákban! Ha pedig érdekel, és szigorúan köztünk marad, megsúgom neked, hogy hol lakik a Jóisten.

Vállaltam a titoktartást, mire Marci bácsi halkán és titokzatosan fülembe suttogta lakcímét! Régebben is tudtam róla, hogy ő nem a szerénységéről híres.

Máskor vallásokkal kapcsolatos keresztkérdéssel lepett meg, jól tudván rólam, hogy a műszaki dolgok is érdekelnek. Kérdése így hangzott: mond csak Kázmér, szerinted hány órát tud repülni egy angyal leszállás nélkül?

Marci bácsi szíven viseli szellemi fejlődésemet, amire szerinte a szüleim túl kevés időt fordítanak. Ezért valahányszor felbukkan nálunk, búcsúzáskor hagy nálam egy lezárt borítékot „A bölcs varázsló üzenete” felirattal és benne egy rövid levéllel. Azt kéri tőlem, hogy a levélben leírt bölcsességen gondolkodjak el, és ha kérdésem van, legközelebb beszéljük meg!

A bölcs varázsló legutóbbi üzenete az volt, hogy:
„Az élet nem ajánlott levél -- sose add fel!

A mindent tudó nagyfi

Egy öreg, tornácos, hagyományos parasztházban él a nagymamám, Körömvir Ágnes. Kemencéjében szokott kenyeret, lángost és más finomságokat sütni. A helybeliek csodálják a kertjét, mert idős kora ellenére sok mindent megtermel. Anyu is a legtöbb friss zöldséget Nagytól kapja, nem is lenne ideje veteményezni. A legfinomabb gyümölcsök a Nagyfi kertjében teremnek. Élnek ott öreg fák, amiket még a nagypapám ültetett. Van köztük almafa, körtefa, szilvafa, barackfa és egy hatalmas diófa, amire fél éve már én is fel tudok mászni. Nagyfi gyakran emlegeti nagyapát, én már alig emlékszem rá. A nagypapa ügyes fafaragó volt, a faragott kapu is az ő emlékét őrzi. Nekem is van egy kisszékem tőle, bármilyen asztalos munkát is el tudott végezni.

Nagyihoz sokan fordulnak tanácsért a faluból, mert minden nyavalyára tud gyógynövényes teát vagy kenőcsöt adni. A kertjében többféle gyógynövény terem, de a környékre is eljár gyógyfüveket gyűjteni. Mostanában gyakran elkísérem én is, hogy ne egyedül barangoljon, ráadásul útközben finom erdei gyümölcsöket eszegethetek és megismerhetem a gyógynövényeket. Nagy egyben a falu különleges tudakozója, mindenkiről tud minden fontosat, de SMS-ekre nem válaszol. Bölcsessége közismert, a komplikált dolgokat is egyszerűen el tudja nekem magyarázni. Egyik kedvenc mondása:

„Az élet nehéz, de ha nem, akkor majd azzá tesszük!”

Tőle tanultam azt is, hogy az okosabb emberek a klórral tisztított csapvíznél egészségesebb vizet isznak -- egy autónak sem mindegy, hogy milyen üzemanyagot töltenek bele. A falunkba a

városból érkező vezetékes vizet még a csőhálózat is szennyezi, ennél Nagyi bevizsgáltatott kútvide is jobb. Ha pedig Nagyi szomszédjának, a 93 éves Pista bácsinak megy segíteni, tőle hoz magának ivóvizet, mert ott két drága szűrőn át folyik a csapvíz. Az egyik vízszűrőt úrhajósoknak fejlesztették ki, a másik egy híres japán vízszűrő. Megkóstoltam és tényleg sokkal jobb az íze a Pista bácsi féle víznek!

Micóka, Nagyi lusta és kövér macskája, nagyon el lett kényeztetve, még egerek felbukkanása sem szokta lábba hozni.

Ha nagy bánat ér, csak átmegyek Nagyihoz, és ő mindig meg tud vigasztalni engem, ha mással nem, egy csésze finom vanília pudinggal. Vajon minden gyereknek van jó tündére?

Családom problémás nőtagjai

Anyu itt született Vidámfalván, ezért mindenkit jól ismer. Nagyit gyógyítónak tartják, mindenkin segít, Anyu sokat tanult tőle.

Anyukám a városban járt egészségügyi szakközép iskolába, és ott ismerte meg Aput. Akkoriban Apu forgalmista volt a vasutaknál. Egyszer Anyu lekéste a hazafelé menő vonatot és csak Apukámnak sikerült őt megvigasztalni. Jóízűen elbeszélgettek, közben a következő vonat is elment. Végül is apukám egy autós barátja segítségével vitte haza Anyut. Akkor látta meg először Vidámfalvát és attól kezdve már nem csak anyukám tetszett neki.

Amikor Anyu elvégezte az iskolát, éppen nővért kerestek az orvosi rendelőkbe. Anyunak kapóra jött ez a lehetőség. Azóta is dr. Eztvegye Benedek

mellett dolgozik. Benedek bácsi más falvakban is rendel, ahová anyukámat is viszi magával. Ezért Anyunak kevés a szabadideje, néha még arra sincs ideje, hogy engem elfenekeljen.

Amikor kisebbek voltunk, közös szobánk volt Csillával, a nővéremmel. Jókat veszekedtünk, amikor nem adott igazat nekem. Mindig igyekeztem megelőzni őt a fürdőszobában, mert lehetetlenül sokáig cicomázta magát minden alkalommal.

A szobánkat természetesen kettéválasztottuk és tilos volt

nőknek átlépni a demarkációs vonalat. Ha Csilla mégis behatolt az én térfelemre, azonnali megtorló légitámadásra számíthatott és minden repült felé, ami a kezem ügyébe akadt. Próbálkozott sisakkal védekezni, de ez is kevésnek bizonyult, kidobós játékban mindig jó voltam. Ilyenkor sírva panaszkodott Anyunak, hogy elviselhetetlen vagyok és megint bántottam őt. Anyu azonban nem avatkozott bele a határvillongásokba, amit a gyerekek belügyének tekintett, mindig azt mondta, rendezzük le egymás között. Nemrég családi döntés született, a tároló helység feláldozásával, némi átépítés után külön szobám lett. Itt velem Bonzó is elfér, aki Vadi, a macska elől gyakran menekül .

Vadi kölyökkorában került hozzánk. Az utcán, egy farakás mögül bukkant elő, cérnavékony, lesoványodott kismacska volt, harciasan szembefordult az őt kergető kutyával. Dühösen fújt és karmait meresztette a kutya felé, amelyik

városból érkező vezetékes vizet még a csőhálózat is szennyezi, ennél Nagyi bevizsgáltatott kútvide is jobb. Ha pedig Nagyi szomszédjának, a 93 éves Pista bácsinak megy segíteni, tőle hoz magának ivóvizet, mert ott két drága szűrőn át folyik a csapvíz. Az egyik vízszűrőt úrhajósoknak fejlesztették ki, a másik egy híres japán vízszűrő. Megkóstoltam és tényleg sokkal jobb az íze a Pista bácsi féle víznek!

Micóka, Nagyi lusta és kövér macskája, nagyon el lett kényeztetve, még egerek felbukkanása sem szokta lábba hozni.

Ha nagy bánat ér, csak átmegyek Nagyihoz, és ő mindig meg tud vigasztalni engem, ha mással nem, egy csésze finom vanília pudinggal. Vajon minden gyereknek van jó tündére?

8. fejezet
Apu átnevelése

Az én apukám egy nehéz eset. Néha hazahozza a munkahelyi dilemmáit – tudjátok, ő egy banknál dolgozik őrző-védőként. Múltkor nézegette a szobám sarkát a plafonnál. Azt hittem pókhálót keres. Váratlanul megszólalt: ide lenne a legjobb kamerát szerelni, és akkor anyáddal együtt rögtön látnánk, hogy mit rosszkodsz, amikor egyedül vagy a szobában. Szerintem ez szakmai ártalom lehet nála. Egyáltalán nincs semmi humorérzéke.

Múltkor is, mikor együtt utaztunk vonaton a városba, vizsgáztatni akart engem egy jól látható – álláshirdetési céllal készített -- reklámképre mutatva. A képen egy gyerekszobában felépített kisvasút előtt hasaló gyerek látható, alatta pedig az alábbi felirat olvasható: ugye nem felejtetted el, hogy mi akartál lenni? Apu megkérdezte tőlem: Kázmér, te mi szeretnél lenni, ha felnősz?

Így feleltem: fogvatartott egy börtönben! Ingyen szállás, ingyen kaja, szép csíkos ruha, dolgozni csak ritkán kell, akkor is keveset – ideális körülmények!

Apu úgy megdöbbsent, hogy szólni sem tudott és többet az úton nem kérdezett tőlem semmit. Mikor hazaértünk, felháborodva mesélte Anyunak a történeteket. Marci bácsi éppen nálunk volt és nagyot nevetve mondta: látjátok milyen okos a fiatalok? Biztos vagyok benne, hogy ha majd felnő, meg fogja találni a neki megfelelő munkakört a felnőttek világában!

Pedig ha tudnák, hogy én valójában állattartó gazda akarok lenni, akárcsak Szilárd bácsi!

Aznap is átadta Marci bácsi nekem a bölcs varázsló üzenetét:

„Az van, amit megteremtünk!”

Apunak még ráadásul monitor mániája is van. Munkahelyén monitorokat kell folyamatosan figyelnie, hátha felbukkan egy bankrabló Whiskys

feliratú pólóban. Itthon is letelepszik a fotelba és bámulja a tévémonitort. Néha elbóbiskol, de a reklámokra felriad. Ilyenkor megkérdezi tőlünk: na, mi újság az iskolában gyerekek? De mielőtt válaszolhatnánk, újra elalszik.

Ha Apu nem lenne a munkahelye miatt túlhajszt, akkor talán meghallgatná a válaszunkat is?

9. fejezet

Az ezermester szomszéd bácsi

Szomszédunkban lakik egy nyugdíjas, bőbeszédű, kövérkés bácsi, Szerel Jenő. Vidámfalván ő egy nélkülözhetetlen szolgáltatás. Bármi is romlik el, ő mindent meg tud javítani: vízcsapot, villanykapcsolót, kerékpárt, ajtózárat, elromlott játékokat. Jenő bácsi nem ismer lehetetlent. Talán még az elromlott időjárást is meg tudná javítani, ha megkérné rá valaki.

Jenő bácsi régen költözött ide a városból, mostanra teljesen befogadta őt a falu népe. Senki sem tudja, hogy mi lehetett az eredeti foglalkozása. Jenő bácsi senkit sem lát szívesen a műhelyében, egyszer mégis bekukkantottam hozzá. Meglepődve láttam, hogy milyen rendet tart munkahelyén, a falon nagy táblán, nagyság szerinti rendben vannak a fogók és kéziszerszámok, még a csavarok és az alátétek is

feliratozott dobozokban laknak. Bármire van szüksége, rögtön tudja, hova nyúljon. Jenő bácsi egyszer még a kisvonatom váltóját is meg tudta javítani, amire mindenki azt mondta, hogy csak kidobni lehet.

Nálunk mindent megszerel, ami elromlik, meg azt is, ami el fog romlani. Egyszer történt vele egy kis baleset. Egyik délelőtt a kertünkben ellenőrizni akarta a vízóránkat, de a nagy pocakja miatt beszorult a vízaknába. Két étkezést ki kellett hagynia, késő este tudott csak kimászni onnan! Jenő bácsi sem tökéletes. A múltkor például egy kisebb közlekedési baleset érte a főutcán. Éppen kipróbálta azt a triciklit, amit előtte megjavított, de annak a pocakos triciklista alatt kifordult a kereke. Jenő bácsi nagyot esett, és kifecamodott bokája miatt egy hétre ágyba kényszerült. A falu egy hétig szerelő nélkül maradt.

Jenő bácsi önzetlenül, szívességből segít a falubelieknek, de szívesen elfogad egy kis

süteményt vagy egy szerény ebédet, mivel egyedül él. Jenő bácsit nagyon sokan szeretik, így előfordul, hogy egy nap többen is meghívják őt ebédre. Nem akar senkit megsérteni visszautasításával, aminek gyarapodó testsúlya látja kárát.

Talán jobbat tenne Jenő bácsinak, ha nem etetnék annyian szeretetből?

Tanmese a túlzott szerzésvágyról

Egy ízben az utcán beszélgető emberektől azt hallottam, hogy Mindendrág Anna, a boltos néni, egy harácsoló. Megkérdeztem Marci bácsit, hogy mit jelent ez a szó?

Marci bácsi egy tanmesét mondott, amiből még az is kiderült, hogy a munka nélkül is megélő, ügyeskedésből és mások kihasználásából gazdagodó emberek, a harácsolók, hogyan jelentek meg az ősidőkben.

Az ősemler ott szúrta el, hogy hagyta a varázslót elkényelmesedni, kiszolgáltá és eltartotta a kapzsi csalót!

A varázsló apja, Ósgyó Gyula, még tevékeny, pozitív tagja volt a hordának. Elleste az állatoktól, hogy milyen füvekkel gyógyítják magukat. Ha kimenőt kapott Elve Róberttől, a törzsfőnöktől, szorgosan járta a mezőket és gyógyfüveket gyűjtött. A hordából rajta kívül csak Füvesasz

Szonja tett néha ilyet, aki hajlandó volt vele több mindenben együttműködni, és akitől később fia is született a varázslónak.

Mivel a rituális szertartások egy részét is Gyulának kellett levezetnie, nem maradt elég ideje fia erkölcsi nevelésére.

Balsorsunkra Ósgyó Gyula közlekedési baleset áldozata lett, ködös időben az előírtnál nagyobb sebességgel haladva nem adta meg az elsőbbséget egy jobbról felbukkanó éhes tigrisnek. Az összeütközés elkerülhetetlen volt, a tigris felfalta Gyulát.

Fia, Ravaszhá János lett a varázsló, akinek első újítása az volt, hogy maga helyett másokat küldött gyógyfüvet szedni. Azzal kecsgettette őket, hogy a legügyesebb inasa egyszer még varázsló, vagy akár törzsfőnök is lehet.

Ravaszhá jelentősen elbonyolította a horda szertartásait, sőt újakat is kiagyalt, amiért a butábbak egyre jobban tisztelték őt. Egyszer Elve

Róbert törzsfőnök egy súlyos sérüléséből – személyes megbeszélés egy barlangi medvével— Ravaszhá kezelése dacára felépült, és örömeiben doktori címet adományozott a fiatalembernek. János attól kezdve minden szertartás levezetéséért is egy fél vaddisznót követelt a hozzátartozóktól.

Üzleti vállalkozásokba fogott, kunyhója mellett messze földön hírhedt csere- és bevásárlóközpont létesült, melyben barna színű buborékos üdítőitalt és más kábítószereket árusított, és ahol a fiatal kardfogú tigristől és a maláriától kezdve a reklámbevételű kőpólóig minden kapható volt. Akkoriban még nem volt hivatalos ellenőrzés, így az egyre kövérebb varázsló pályája töretlenül ívelt felfelé.

Dr. Ravaszhá János hosszú életet élt és többször is visszautasította a megüresedett törzsfőnöki állás – számára túl strapás életmód—betöltését. Híre hordáról hordára szállt, egyszer még a

Völgyközi CNN műsorában is szerepelt. Fiait tudatosan nevelte arra, hogy munka helyett mások becsapásával és ügyeskedéssel gazdagodjanak – ő volt az első harácsoló!
Vajon még ma is találhatóak ilyen emberek?

11. fejezet
Káros, a füstös város

Apu szülei a városban laknak. Néha iskolai szünetben meglátogatom őket, és ilyenkor pár napot náluk töltök. Ők lakótelepen, egy nyolcemeletes házban laknak. Itt úgy érzem magam, mint a kalitkába zárt madár és Bonzót sem hozhatom magammal, nehogy kutyaszőr kerüljön a lakásba. Itt mindenre vigyázni kell és illedelmesen kell viselkedni.

Egyik nap beállított unokatestvérem, Folytonmobi Lajos, hogy elhívjon csavarogni.

Jellemző rá, hogy egész nap a mobiljába kapaszkodik, nagyon megijed, ha rájön, hogy otthon felejtette. Nehéz Lalival beszélgetni, mert folyton a telefonját lesi, üzeneteket kap, és úgy érzi, ezekre feltétlenül válaszolnia kell.

Lali általában városi zsargont használ. Engem úgy szólít meg, hogy „figyi Kazi!”, amit én nem

szeretek, sőt ez engem bosszant. Nálunk az iskolában a tanárok figyelmeztetni szoktak minket, hogy szép magyar nyelvünket ne csúfítsuk el.

Jártuk a várost, voltunk játszótéren és a körülötte lévő parkban. Szerintem itt minden nagyon mesterkél, nem éreztem a természet közelségét. Még a parkban is sok a szemét, mért nem bántja ez a városiak szemét? Lali azt mondta, hogy ő ezt már annyira megszokta, hogy észre sem veszi. De egy kamasz srácot mind a ketten észrevettünk, aki épp egy ház falára rajzolt. Mikor közelebb mentünk, meglátta, hogy félig kész művét csodáljuk és bemutatkozás helyett csak annyit mondott: szólítsatok egyszerűen művész úrnak! Mi a véleményetek, ugye, hogy erre a házfalra passzol az alkotásom?

Noha a mázolványt és alkotóját idétlenülek találtuk, azt feleltük neki, hogy színesen lesz

igazán kifejező. Továbbmenve elneveztük a graffiti készítőjét Falon Ábrahámnak.

Lali büszkén magyarázta nekem, hogy bár a városban sokan vannak munka nélkül, az ő szüleinek biztos állása van: apja kamera-tisztogató egy bankban és anyja pénzeszsákvarrónő ugyan annál a banknál.

Laliról és a városi emberekről nekem egy vicc szokott eszembe jutni. Két New Yorki diáklány (Panni és Zita) beszélget az azt megelőző héten tapasztalt két órás áramszünetről. Panni: rettenetes élmény volt az áramszünet! Mi egy régi ház tizenhatodik emeletén lakunk és gyalog kellett felcaplatnom, mert nem működött egyik lift sem! Mire Zita: az semmi, én másfél órán át álltam egy multiban a mozgólépcsőn, mert az is leállt az áramszünet miatt!

Meséltem Lalinak arról, hogy mennyire szeretek kirándulni. Erre azt válaszolta, hogy ő is élvezni szokta a békés csendet és nyugalmat, ha

vasárnap családi kirándulásra mennek a város melletti dombok közé. Legutóbb három kilométert gyalogoltak egy jelzett turistaúton, és a több mint két órás séta során szinte senkivel sem találkoztak, leszámítva talán

- egy cserkészcsapatot (18 fő)
 - a felettük tovaerregő motoros sárkányrepülőt (1 fő)
 - a sétaút melletti vasúti vágányon tovakatoló vagonokat – épp egy lövészezredet vittek hadgyakorlatra (kb. 600 fő)
 - a sétaút melletti építkezésen részegen énekelve betont véső munkásokat (3 fő)
 - segédmotorral a sétautat keresztező ösvényen száguldozó srácokat (2 fő)
 - lóháton mellettük eltrappoló lovas-iskolát (4 fő + 5 ló)
 - valamint a sétaútra dőlt fát láncfűrészsel daraboló erdészeti dolgozókat (2 fő).
- Tehát összesen 630 fő + 5 ló.

Amúgy igazi kikapcsolódás volt ez a kis séta, a zajos hétköznapi városi forgataga után. Virágot is akartak szedni, de a sok eldobált szemét között virágot nem sikerült találniuk. Laliéknál is voltam egyszer vendégségben, meghívtak ebédre. Ők bevásárlóközpontba járnak vásárolni, ez lehet az oka annak, hogy minden más ízű, mint amit Anyu főz, mert ő a Nagyi kertjéből kapja a zöldségeket. Laliéknál amúgy még ebéd közben is megy a tévé. Örülök, ha vendégségbe hívnak a városba, de még jobban annak, amikor hazamehetek. Lehet, hogy a városiaknak is jót tenne, ha eltöltenének néhány békés napot vidéken?

Tarka hétköznapiak a suliban

Nem hiába élünk Vidámfalván, néhanapján az iskolában is vidáman zajlik az élet, jópofa dolgok történnek nálunk. Például az egyik biológia órán Osto Barbara meséli a tanárnak, hogy hallotta a macskáját tüszenteni, de télen, nagy hidegben, az etetőre szálló madarakat sose. A tanár, ismerve Barbara butaságát, megkérdi tőle, hogy szerinte repülés közben kéne-e a madaraknak tüszenteni, vagy amikor már leszálltak egy ágra? Egy másik biológia órán a majmokról magyarázott a tanár:

a majmok minden nap órákon át kurkásszák egymást, ami egyrészt a szeretet és a törődés kifejezése náluk, másrészt eltávolítja társuk szőrzetéből az őserdőbeli vándorlás során belekerült apró élősködőket és szemeteket, mint

például sündisznó, teknősbéka, zseblámpa és reklámújság.

Jót nevettünk a vicces magyarázaton.

A majmokkal kapcsolatban azt is tanultuk, hogy egy Darwin nevű tudós szerint az emberek is tőlük származnak. Lus Tamás, akinek az apukája UFO szakértő, viszont azt állítja, hogy őseink a Szíriuszról, egy másik bolygórendszerből jöttek! Rövid töprengés után öntudatosan mondtam Tamásnak: lehet, hogy a te őseid a Szíriuszról származnak, az enyémekek azonban a fáról másztak le a Föld nevű bolygón! Apu például szőrös és mindketten szeretünk fára mászni! Egyszer, történelem órán Osto Barbara felelt és ekkor kellett megtudnunk azt, hogy az önfeláldozó hazaszeretet ragályos is lehet – Barbara élénken emlékezett Dugovics Tífusz esetére!

Egy másik történelem órán gróf Széchenyi Istvánról tanultunk, és kérdezte a tanár, hogy

milyen, a fővárosban ma is megtekinthető alkotásait ismerjük a „Legnagyobb Magyaroknak”? Az éppen felelő tanuló buzgón válaszolta: Széchenyi Budapesten is maradandó dolgokat alkotott, például átvezette a Dunát a városon, hogy hidat építtethessen föléje – így épült meg a Lánchíd!

Egyszer fizika órán a tanár, robbanó gázokról magyarázott nekünk és szomorúan mondta, hogy kísérletet nem tud bemutatni, a szertárban nincs megfelelő eszköz hozzá.

Iskolából hazafelé menet Elekkel erről beszélgettünk. Mindkettőnket érdekelt ez a téma és azon törtük a fejünket, hogyan lehetne ezt házi kísérlettel kipróbálni. Sikerült cink lemezeket szereznünk, amire a fáskamrában az előzőleg elcsent háztartási sósavat öntve, üres befőttes üvegben fejlesztettünk hidrogént. Ezt felfordított konzervdobozban fogtuk fel, aminek aljára előzőleg lukat fúrtunk. Utána gyertyát

gyújtottunk és a durranó gáz felrobbant. A kísérlet sikeres volt, csak a kamra alja lett tele üvegszilánkokkal. Anyu a robbanásra berohant a kamrába és jól leszidott a befőtt üvegek és a konzervdoboz tönkretétele miatt, a háztartási sósav fogyását nem vette észre. Azt mondta, hogy legközelebb az egész házat felrobbantjuk egy gyerekes kísérlettel.

Ilyen egyszerű tehát otthoni kísérletekkel igazolni az iskolában tanultakat – Elekkel elhatároztuk, hogy máskor is kísérletezni fogunk! A fizikai világ ugyanis válaszol a helyesen feltett kérdésekre! Egyszer egy osztályfőnöki órán a feladat az volt, hogy mindenki egy komoly munkahelyre képzelje magát és konkrét munkájáról is mondjon pár mondatot. Sorra kerülve elmondtam: az én munkahelyemen az lesz kiírva, hogy

„Kázmérnöki Iroda” és büszkén hozzátettem: én általában fontos terveket fogok szőni. A szoba falát is az én szőtteseim díszítik majd! Vajon

minden gyerek ki tudja találni, hogy mi lesz a hivatása, ha felnőtt?

Balfácán felnőttek

Minden kisgyerek abban a hitben nő fel, hogy szülei, és általában a felnőttek tévedhetetlenek. Anyukájuk tudja, hogy mikor kell etetni vagy tisztába tenni a bömbölő babát. Apukájuk tudja, hogy mikor kell elkapni a járni tanuló gyermekét, hogy ne essen annyiszor hasra. A pék bácsi finom kenyeret tud sütni, a rendőr bácsi rendet tud tartani az utcán, a hajléktalan bácsi remek dolgokat talál a kukában, és így tovább. Felnőve azonban kiderül, hogy a felnőttek is követnek el ballépéseket.

Egy ízben például nagyot hibázott Anyu, miközben a konyhában szorgoskodott. Mosogatás után így szólt Apuhoz: nem is mondtad, hogy vettél egy aranyos zöld kerti-törpét, csak most akadt a kezembe mosogatás közben! Most ott van a száradó edények között.

Apu sápadtan válaszolta: Úr Isten! Ez a néember elmosogatta a vendégünket! A múlt héten ugyanis kaptam egy SMS-t, hogy egy marslakó látogatja meg családunkat, de ne ijedjünk meg tőle, barátságos, kis zöld emberke. Azt hittem, hogy csak Kázmér szórakozik velem, ezért nem is szóltam neked – te meg elmostad, mivel kíváncsian álldogált a piszkos konyhai edények között! Ebből még bolygóközi konfliktus is lehet! Szaladj vissza gyorsan a konyhába, és kérj tőle bocsánatot! Anyu csak percekkel később bukkant fel újra: a kis zöld emberke eltűnt! – lihegte kifulladásra.

Apu, maga mesélte el egy munkahelyi tévedését. Egy bankban felejtett gyanús bőrönd miatt kiürítette az épületet és tűzszerészeket hívott. A csomagot röntgen átvilágítás után is csak óvatosan merték felnyitni. Benne azonban nem plasztikbombát, hanem több száz gumibugyit találtak, amiket feltehetően egy bébi-

pelenka ügynök hagyott el. Aput jól letolták az eset miatt.

Persze minden szakmában hibáznak néha a felnőttek. Marci bácsi mesélte, hogy még siheder korában egyszer zsúfolt buszon utazott a városban, és mint utólag kiderült, a nagy tolongásban egy zsebtolvaj kilopott a zsebéből egy degeszre tömött műbőr pénztárcát. Akkoriban Marci bácsi rendszeresen jegy nélkül utazott, a nagyritkán lyukasztott jegyeket pedig gyűjtötte. A buszra felszállva jegy méretű próbapapírt dugott a lukasztó készülékbe, hogy kiderítse az ott használt kombinációt. Éveken át tette el és rendezte sorba a járműveken lukasztott használt jegyeit, és e jelentős gyűjteményét egy műbőr tárcában hordta magánál. Ha ellenőr kérte a jegyét, Marci bácsi e gyűjteményből kereste ki a próbapapír segítségével az éppen érvényeset. Ezt a lukasjegy gyűjteményt lopta el nagy munkával a

zsebtolvaj bácsi, aki nyilván azt hitte, hogy nagy fogást csinál a dagi pénztárcával. Marci bácsi pedig kezdhette előlről a lukas jegyek gyűjtését.

A falunkban lakik egy idős, vak néni. Egyszer megláttam őt a fehér botjával, amint zsebkendőjét szorongatva szipogva állt a főutca járdáján. Odamentem hozzá, hogy segítek neki, ha át akar menni az úton. Szipogva mesélte el, hogy most ment el az az Újtelepen lakó autós, aki meglátva őt megállt mellette, kiugrott az autójából és átsegítette őt az úton. Annyi ideje sem volt a néninek, hogy elmondja, hogy esze ágában sincs átmenni, hiszen a posta, ahová igyekszik, ezen az oldalon van! Ilyenek manapság a segítőkész emberek – sopánkodott a néni.

Ugye milyen furcsán viselkednek néha a felnőttek?

14. fejezet

Iskolai tábor a Balatonnál

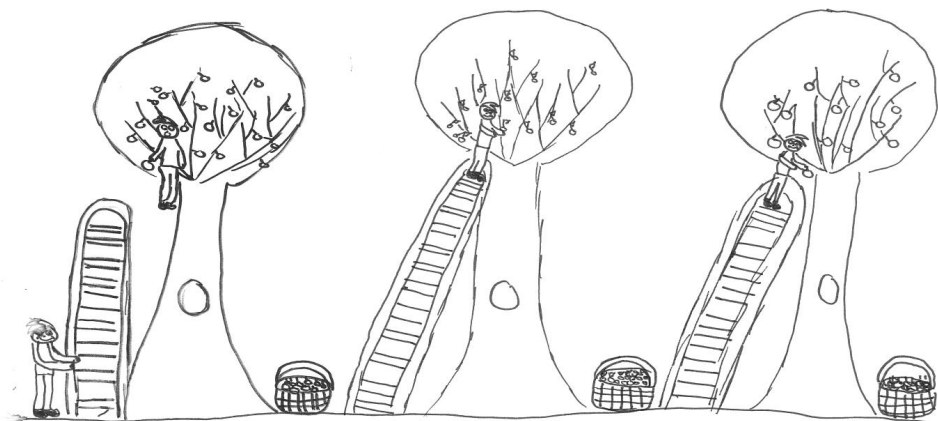
Múlt évben iskolánk táborozni vitte a jelentkezőket a Balaton mellé. A mi falunk messze van a Balatontól, ezért én még csak egyszer nyaraltam ott a szüleimmel. Sok szép emlékem maradt a Balatonról. Ez a tábor még izgalmasabbnak ígérkezett. Katonai sátrakban laktunk és volt, hogy a vacsorát mi főztük bográcsban. A közös megbeszélésekre is alkalmas legnagyobb sátorra az előző évben itt járt gyerekek táblán tették ki üzenetüket:

- Mester! Van elég gőzünk, ha veszünk, akkor is győzünk! /Lázár Ervin/

Sokfelé kirándultunk és egyszer elvittek minket segíteni egy gyümölcsösbe cseresznyét szedni. Nem pénzért dolgoztunk, hanem mindenki

annyit ehetett amennyit bírt. Kevés volt a létra, de legtöbbünknek a fáramászás nem okozott gondot, kivéve Lus Tamást, akit úgy kellett a létrán feltuszkolni a fára. Hork Olivér is velünk volt és ő is létrán mászott fel az egyik fára, ahol egy jó ülőhelyet találva kényelmesen elhelyezkedett. Iskolatársunk, Pancs Ervin is ott volt, aki gyakran okoz galibát. Keresett magának egy létrát, mert egy magas fát szemelt ki cseresznyézésre. Jó idő múlva kiabálást hallottunk, valaki segítségért kiabált. Hork Olivér volt az, aki nem tudott lemászni, mert nem találta a létrát. Nem értette a dolgot, mert átaludta Ervin létrabeszerzési akcióját. Dühösen kérdezte: ki volt az a pancser, aki elvitte a

Létrámat?

Egyik este bográcsozás közben Elekkel természetgyógyászatról és a táplálkozási szokásokról beszélgettünk. A táborvezető bácsi azonban éppen vicces kérdésekkel akart kreatív gondolkodásra nevelni minket. Mivel nem figyeltem oda, engem kért fel, hogy válaszoljak következő kérdésére: mit tehetünk, ha hajótörés után egy lakatlan szigetre vetődve kannibálok ünnepségén találjuk magunkat, akik egy cölöphöz kötözött fogoly elfogyasztására készülődve harci táncot járnak körülötte?

A többiek nem kis derűtségére vettem a lapot: tolmácsot keresek és elmagyarázatom az emberevőknek, hogy nagyon fontos mindent ötvenszer megrágni, mielőtt lenyelünk egy falatot!

Szintén emlékezetes eset volt, amikor Hamm Olgát tréfáltuk meg egy étkezésnél. Egyik délután előre elkészített szendvicsek kiosztása után Olga a kistányérján egy szelet kenyér mellett két százforintost talált. Kérdésére egyikünk elmagyarázta neki, hogy sajnos szendvics készítés közben elfogyott a paprika és a sajt, de az ezeknek megfelelő pénz természetesen jár neki is! Egy másik alkalommal hajókirándulásra vittek minket Tihanyba, ahol remetebarangokat is láttunk. Felvetődött bennem, hogy élnek-e még a Földön remeték? Elek mesélte: izgalmas könyvet olvas a bátyám, egy tíz kötetes könyvsorozat negyedik kötetét, ami éppen egy mai remetenőről szól, aki Szibériában él. A teljes

sorozat meg van nekünk, mert ezt kértük karácsonyra a szülőktől. Ha éppen nincs otthon a bátyám, én bele szoktam olvasni a könyvekbe, amiket annyira félt, hogy eldugja azokat. Anasztáziának hívják a remete nénit, akiről a könyvek szólnak. Emberektől távol magányosan él, de az embereken szokott segíteni. Képzeld el Kázmér, ez a néni egy erdei tisztáson lakik Oroszországban, állatokkal teli vidéken. Ha megéhezik, csak tapsol egyet és mókusok hoznak neki finom magvakat enni. Bárhova el tud röppenni „teleportáció” segítségével, miközben teste otthon, az erdei tisztáson hever – az állatok addig vigyáznak rá. Ha segítségre szoruló embert lát, hazatér és távolról, gyógyító sugarával segít rajta.

Elmondtam Eleknek, hogy már másoktól is hallottam szellemgyógyásatról, régóta érdekel a természetgyógyászat. Azt hiszem, nekem is el

kéne egyszer olvasnom ezeket az Anasztázia könyveket!

Talán másokon is segítené, ha elolvasnák?

Előadás környezetünk védelméről

Tanárunk Környezetvéd Ödön, nagy figyelmet fordít a mai környezetszennyezési kérdésekre.

Szervezett egy iskolai előadást, ahol egy ismert tudós bácsi beszélt és vetített képeket a környezeti ártalmakról, káros ételekről és hatásukról a ma élő emberekre. Félelmetes dolgokról hallhattunk és láttunk képeket: kontinens méretű szemétszigetek az óceánokon, savas eső iparvidékeken, erdők és állatfajok kipusztítása, kártékony élelmiszerek reklámozása és árusítása, kártékony édesítőszeret tartalmazó ételek, multikban árusított és káros anyagokat (tartósító szer, csomósodás gátló, ízfokozó, tömegnövelő, stabilizátor, stb.) tartalmazó élelmiszerek, gyümölcsök és ételek, függőségek kialakítása, a nézőt tudat alatti hatásokkal

befolyásoló tévéműsorok és reklámok, mobilok által is káros szintre növelt elektroszmog, stb.

Az előadó hosszasan beszélt az egészséges táplálkozásról, mondván „az leszel, amit eszel”.

Együnk sok gyümölcsöt, zöldséget, lehetőleg hazai kertekben termelteket – rögtön arra gondoltam, hogy mi falun mennyivel jobb helyzetben vagyunk. A tudós bácsi szerint az sem mindegy, hogy milyen sót fogyasztunk. A félrevezetésekre jó magyar példa a „stop só program”. Elhítetik, hogy a kevés sót használók lesznek egészségesebbek, noha csak a káliumos só ártalmas, a szervezet számára fontos tiszta nátrium-klorid bátran fogyasztható, kiizzadjuk és kipisiljük a felesleget. A folyókból származó csapvíz tisztaságában állítólag fontos szerepet játszik a folyó kavicsrétege, mint elsődleges szűrő. A folyóba egyre több szennyeződés, például vegyszer- és gyógyszermaradvány kerül. Vajon nem kéne a kutaknál lévő kavicsréteget

legalább évtizedenként egyszer cserélni (ha meg lehetne oldani)? Az életmentő infúziós oldatokat pedig nem az állítólag tiszta és egészséges csapvízből, hanem a drágább desztvízből készítik. Lehet, hogy mégsem elég tiszta a klórozott csapvíz?

Ezeknél súlyosabb, ember ellenes cselekedetekről is hallhattunk: mellékhatásaival néha kárt okozó kötelező oltások, emberre ártalmas vegyszerek szórása repülőkről, dr. Hamer sikeres, rákot is gyógyító módszerének eltitkolása, stb.

Sokáig el sem akartam hinni, hogy a fentebb felsoroltakhoz hasonló csúnya dolgok is történhetnek a világban, de az egyes pontokról megkérdezett felnőttek mellébeszélése és köntörfalazása meggyőzött arról, hogy bizony valódi problémákról van szó.

Sokat internetező városi barátaimat is kérdezgettem, például Za Bálintot, és tőlük is hasonló szörnyűségekről hallottam!

Mostanra egy őszinte kérés fogalmazódott meg bennem: ne tegyétek ezt velünk, emberek! Nem csak Gaiát, gyönyörű kék bolygónkat, hanem magatokat és saját gyermekeiteket is pusztítjátok mindezzel!

Gyere-kecske, de ízibe!

Egyszer Szilárd bácsi azt mondta, hogy szombaton a termelői piacra akar menni, hogy a tehéntejből készített sajtját és túróját eladja. Felajánlottam neki, hogy mi addig Elekkel vigyázunk az állataira. Örömmel belement a dologba és elmondta, hogy lényegében csak a kecskékre kell felügyelni, mert azokat a villanypásztor sem tartóztatja fel, ha valami ehetőt pillantanak meg a távolban. Két kecskegida akkoriban még szopott, különben Szilárd bácsi kecskesajtot is vitt volna a piacra.

Előző évben megfigyelhettem egyszer, hogy hogyan készíti a kecskesajtot. Érdekesnek találtam, hogy Szilárd bácsi menyasszonyi fátyollal szűrte le a sajtot a beoltott kecsketej felszínéről.

Tehát két gida, egy jerke (idősebb kecskelány) és Mancsi, a gidák mamája lett a gondunkra bízva. A gidák papája egy másik falusi gazdánál éldegél. Eleknek is tetszett a kecskepásztori megbízatás és elhatároztuk, hogy elvisszük legeltetni őket, ketten csak elbírunk a négy állattal. Hadd lássanak az aranyos gidák világot, ha csak fél napra is. A gidák nagyon élvezték a szabadságot, pajkosan kergetőztek. Egy helyen országúton is át kellett terelnünk a csapatot, szerencsére mifelénk még hétvégén sincs számottevő forgalom. A legtöbb ember amúgy sem szereti a kecskehúst, ezért az autósok nem vadásznak felbukkanó kecskékre. A gondot inkább négylábú barátaink falánksága jelentette, a lucernától kezdve a nemrég ültetett kis fenyőig mindent meg kellett kóstoni. Szilárd bácsi előzőleg többször is utalt rá, hogy az éhes kecske lényegében mindenevő. Persze ha van választék, akkor a legfinomabb növényt kezdi pusztítani.

Feladatunk igen fárasztónak bizonyult, mivel a négy kecske minduntalan négy felé kóborolt, náluk nincs olyan nyájszellem, mint a legelő birkáknál. Csak amikor jóllaktak, tudtuk nagy nehezen hazaterelni őket. Szilárd bácsi birtokán adódott a következő probléma, Mancsi észrevette, hogy reggel a nagy sietségben Szilárd bácsi nem csukta be rendesen a terménytároló bódé ajtaját. Benyomult az ajtórésein és zabálni kezdett, mintha előzőleg órákon át nem evett volna. Ketten is csak nehezen tudtuk kizavarni onnan, Mancsi bosszúsan mekegett. Hazatérve Szilárd bácsi meghallgatta élménybeszámolóinkat, és elmondta, hogy a kecske bizony túleheti magát, Mancsit tehát mi mentettük meg. A sikeres pásztorkodás emlékére mindketten egy darab finom, tehéntejből készült sajtot kaptunk Szilárd bácsitól. Lehet, hogy nem is olyan egyszerű az állatokkal megfelelően bánni?

Nagynak van sütnivalója!

Ígéret havának negyedik napján történt vala, hogy beállított hozzánk Nagyi, mint az ég küldötte, és mondá: emlékezzetek szavaimra! Kedvesebb az Úrnak az, aki maga süti kenyerét! A mennyekben lakozó nagyapátok is akkor lopta be magát szívembe, mikor megkínált az általa süttött, finom, kovászos kenyérral. A még meleg kenyérbe harapva, mintha angyalok kórusát hallottam volna a felhők felett énekelni. Eljött a te időd, gyermekem, Kázmér! Holnap kenyeret sütök és így reggel 6-kor van jelenésed nálam, egyszerű pékinasnak öltözve.

Szívemet öröm töltötte el, és reggel mindenre készen jelentkeztem Nagyinál.

Nagyi kicsi, beltéri búbos kemencéjét a kertből kell fűteni, így nem lesz füstös a háza. Ahogy megérkeztem, tüzet raktunk a kemencében.

Sokáig tart kétszáz fok fölé fűteni a kemencét, a tűz táplálásán kívül ezalatt a dagasztás volt a feladat. Egy nagy fateknőben fehér- és tönkölyliszt keverékét gyúrtuk, kevés forrásvizet öntve hozzá. Az előző este beáztatott kovász az utolsó kenyérsütés megkelt tésztájából származott, ezen kívül tiszta só is tettünk a tésztába. Vidám dolgokról beszélgetve gyúrtuk a kenyértésztát, a dagasztás végén már ököllel is vertük – akkor jó, ha visszapufog. Régen dagasztás közben népdalokat énekeltek a falusi asszonyok. Ezután letakarva pihentettük a tésztát, hogy megkeljen.

Ezt követően két szakajtóba került a tészta, forrásvízzel benedvesítettük és nagyí bevágta: kettős keresztet rajzolt késsel mindkettő tetejére.

A kemence hőfokát Nagyí akkor ítélte megfelelőnek, mikor a belső tapasztása kifehéredett és a vonót az alján végighúzva

szikranyomot láttunk. A vonó egy kapára emlékeztető farúd, széles, lapos fafejjel, ezzel húztuk ki a paraszt a kemencéből. A kemence alját ezután a pemettel mostuk ki, ez egy vödör kútvízbe mártogatott felmosó eszköz. A kemencébe kenyérlapáton toltuk a két adag megkelt tésztát, majd a kemence vasajtáját becsuktuk és eléje paraszt húztunk. Félóránként belesve ellenőrizte Nagyi a kenyér színét. Mikor megfelelőnek találta, a két kenyeret kiszedtük és bottal vertük le a ráégett vékony fekete réteget. Kéményes búbos kemencében sütvé kenyeret, nem kell leverni a végén. A kémény nélküliben azonban gyorsabban készül el, mivel a sütés gyorsabb benne, hiszen kevesebb hő szökik el. Őseink is kémény nélküli búbos kemencét használtak évszázadokon át.

Nagyi elmesélte azt is, hogy jobb lenne csak teljes kiőrlésű tönkölylisztből vagy rozslisztből sütni kenyeret, de neki azokból csak kevésre

futja. Megkóstolva az általunk készített kenyeret, bátran mondhatom, hogy soha még nem ettem finomabbat!

Nagyi búcsúzóul egy fél kenyeret adott nekem, majd így szólt: vegyétek és egyetek ebből mindnyájan, az Úr dicsőségére!

Megköszöntem egész napi fáradoalmát, és vidáman siettem haza. A friss kenyér mindenkinek nagyon ízlett, Bonzó kétszer is kért egy harapásnyi kenyérhéjat, pedig születési hibájából kifolyólag ő még húsevő.

Lehet, hogy igen hasznos lenne, ha minden család maga sütné a kenyerét?

Csetlünk-botlunk a fővárosban

Apu gyerekkori barátja, Mesü Gergely, családjával a fővárosban lakik. Régóta hívott minket látogatóba és a tavaszi szünetben el is mentünk pár napra, meglátogatni őket. A pályaudvarról a városba indulva annyi idegen nyelvű feliratot láttam, hogy hirtelen azt hittem, talán egy külföldi városba kerültem. Szerintem ezeket magyar szavakkal is lehetne jelölni.

Gergő bácsi lánya, Nyaf Irén egyidős nővéremmel, Csillával. A két lány persze együtt sem tudja kitalálni, hogy mennyi kétszer kettő – arra bezzeg van eszük, hogy mindenben összefogjanak ellenem. Állandóan máshova akartak menni, mint én. Jobb napokon a felnőttek más programot találtak, így mi gyerekek, hármasban csavaroghattunk a városban. Nyaf Irén persze az első fél óra

gyaloglás után nyafogni kezdett, hogy fáradt és ülünk be egy cukrászdába. Később mégis összeszedte magát és felsétáltunk a várba. A Halászbástyáról élveztük a panorámát, szokatlan látványt nyújtott a füstös főváros. A szmogból kiemelkedett a Margit sziget zöld foltja. A Lánchídon átmenve megnéztük a Bazilikát, majd egy nagy téren észrevettünk egy óriáskereket, ami kíváncsi embereket vitt fel a magasba kabinokban. Mivel a zsebpénzünk addigra már elfogyott és fel szerettem volna menni, megkérdeztem a jegyáros bácsit, hogy esetleg a kabinok közt lógva megethették-e én is egy kört a keréken? A bácsinak tetszett az ötlet, jó t nevetett és megengedte, hogy egy körre ingyen beszállhassak. A lányok persze irigykedtek rám. A legfelső ponton gyönyörű látványt nyújtott a város. Még elsétáltunk megnézni a Miniversum hatalmas területen kiépített vasút-modelljét.

Nagyon élethű a terepasztal, lehet, hogy talán vasutas leszek?

Aznap máshova már nem mentünk, mert Irénnek feltörte a lábát az új cipője és hiába bíztattam, nem akart mezítláb jönni mellettünk. Másnap végre teljesült egy régi vágyam és családotól elmentünk a Természettudományi múzeumba. Sok érdekes dolgot láttunk, legjobban a Természetbúvár-terem tetszett, ahol mikroszkópba is nézhettem, és találkozhattam névrokonommal, a Kázmér nevű hatalmas kitömött barnamedvével. Mondtam is a lányoknak, ha felbosszantotok, hívom Kázmért, a rokonomat. Délután pedig Apuval a Sánc utcai csillagvizsgálót látogattuk meg. Itt a naprendszeréről láttunk oktatófilmet. A lányokat ez a program nem érdekelte, ők Anyuval elmentek kirakatokat nézni és vásárolgatni.

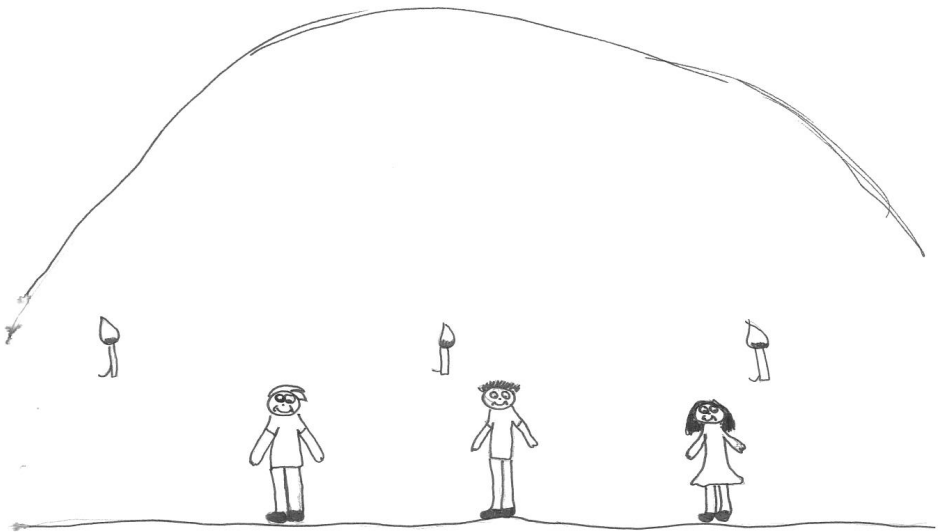
Érdekes dolgokat láttunk a fővárosban, de a nagy nyüzsgés, sok autó és a zaj miatt nem szívesen élnék itt – jó volt hazamenni.

Gomba jó ötlet

Egyszer elhatároztuk Elekkel, hogy elmegyünk gombázni az erdőbe. Mivel azt hallottuk, hogy az erdőn túl elhagyatott bányajáratok vannak, zseblámpát és kötelet is vittünk magunkkal. Az előző napokban sokat esett az eső, ami pont jó, ha gombát keres valaki. Milyen ruhába jöjjenek? – kérdezte Elek. Tudhatnád, hogy eső után köpönyeg – válaszoltam neki nagy bölcsen. Szerintem Pirul Angélát is elhívhatnánk, bátor lány és szeret erdőben sétálni – mondta Elek. Inkább Bonzót vigyük magunkkal, ő nagyon szeret csavarogni. Egy mihaszna lány csak feltartana minket -- válaszoltam Eleknek. Végül Angéla és Bonzó is velünk jöhetett az erdei kirándulásra. Az erdő tele volt gombával, de először a túlsó végére siettünk, ahol betontömbök heverték szanaszét az erdőszélen.

Ez lenne az elhagyatott bánya? – kérdezte Angéla, de utána rögtön elpirult, mert meghallotta Elek segélykiáltását, amint egy hasadékba zuhant a betontömbök között. Eltűnt szemünk elől, amitől én is megijedtem, de egy lány előtt bátornak kell mutatkozni, ezért azt mondtam: alighanem gomba helyett egy katakombát talált Elek! Odasietve láttuk, hogy Elek sértetlenül ücsörög a hasadék alján és zseblámpájával az oldalfalra mutat: itt pont be tudunk csusszanni, megnézem, milyen járatok találhatóak errefelé! Nagy nehezen lemásztunk a hasadékba, miután Bonzót kötéllel leeresztettük, majd az oldalfal szűk repedésén át Elek után nyomakodtunk. Egy szűk folyosóra pottyantunk ki és mint kiderült, egy szerteágazó, több szintes járatrendszerbe kerültünk. Egy helyen megálltunk Elekkel megbeszélni, hogy merre tovább és miért nem fogunk visszatalálni, mikor Angéla is felbukkant zseblámpájával remegő

kezében. Miután elpirult, elmondta, hogy halvány fényt látott maga előtt az egyik járat végén, tehát a katakombában mások is tartózkodnak! Ekkor kezdett izgalmassá válni kis kirándulásunk. Végigmentünk a később Angéláról elnevezett folyosón és pár perc múlva valóban egy világosabb helyre értünk.

Itt felettünk a sziklafalban lévő nyíláson át bevilágított a felszíni napfény. Konzervdobozokat és plédeket láttunk szanaszét heverni egy összetákolt fekhelyen. Minden jel arra mutatott, hogy itt valaki lakik. Szerencsére az illető éppen

nem volt itt. Mi is könnyen kijutottunk a nyíláson át a felszínre, az erdőbe, de nem tudtuk, hogy hova kerültünk. Nem messze a szerencsés felbukkanási helyüinktől egy kis patakot találtunk. A patak mellett haladva a forrását is megtaláltuk, amiről már felnőttektől hallottunk, de mi még sosem jártunk erre. Bonzó elkezdett halkán morogni, ami nála élőlény közeledtét jelzi. Egy bokorba bújva csendben vártunk. Nemsokára a völgy felől szuszogást hallottunk. Először vaddisznóra gyanakodtunk, ám helyette felbukkant egy torzonborz szakállas ember, katonai hátizsákkal a hátán. Épp a forráshoz igyekezett vízért. Rögtön arra gondoltunk, hogy ő lakik lent a katakombában. Elszaladni már nem tudtunk, vártuk, hogy mi fog történni. Miközben az ember vizet vett kulacsába, Bonzó vad ugatásba kezdett. Az ember meghökkent, majd odaszólt nekünk: na bújjatok csak elő, nem bántok senkit. Bonzót megnyugtattuk és

előmászunk. Közelebbről nem volt félelmetes ez az ember, inkább szerencsétlennek tűnt. Beszélgetni kezdtünk vele és elmondta, hogy nemrég nincstelenné vált, gonosz emberek mindenéből kiforgatták őt. Nem maradt más lehetősége, mint ide menekülni az erdőbe. Tudott erről a bűvőhelyről, amit a II. világháború alatt építettek ki. Keserűen mondta: úgy érzem, engem kitaláltak ebből a pénzt istenítő világból. Tudnotok kell,

„A globalizmus alaphazugsága, hogy minden és mindenki pénzen megvehető.”

Hajléktal András azt is elmondta, hogy a városban egy jószívű boltos szokott lejárt élelmiszereket adni neki. Most is a városból jön, ami kerülő utakon, gyalog is elérhető. Megkért minket, hogy ha bármilyen munkalehetőségről hallunk, akkor értesítsük. Eszembe jutott, hogy Szilárd bácsinak néha a városba kell menni és

ilyenkor nincs, aki az állatokra vigyázna. András bácsi aggóva megkérdezte, hogy milyen állatokra kéne vigyázni, például medvefarmról is hallott, de az nem neki való. Megnyugtattam, hogy Szilárd bácsinál csak szelíd négylábúak éldegélnek.

Elbúcsúztunk András bácsitól és elindultunk gombát szedni. Jelentős mennyiségű gombával hazafelé bandukolva találkoztunk Vadó Richárddal, az erdőszel. Ricsi bácsi ismer minket, mint a rossz pénzt, rögtön sejtette, hogy megint veszélyes kalandokba keveredtünk. András bácsiról hallgattunk, csak a gombákat mutattuk meg neki. Szerencse, hogy belé botlottunk, mert bizony a gombák nagy rész nem volt ehető. Ezeket elvette, pedig szerintem ezek csak azért voltak mérgesek, mert letörtük őket.

Pirul Angéla kellemes csalódást okozott nekünk, vagány lánynak bizonyult, aki nem ijed meg egy kis kalandtól. Elárulta, hogy apukájával és

bátyjával sokat jár túrázni. Papájától tanulta, hogy tisztelni kell a természetet, a családjuk jelmondata is erről szól: azt szereti a kis hangya, ha az ember békénhangya! Angéla máskor is szívesen velünk tart.

Lehet, hogy nem minden lány buta és suta?

20. fejezet

A munka-helyes megoldás

Másnap iskola után felkerekedtünk Elekkel és elmentünk Szilárd bácsihoz. Töviről hegyire elmeséltük neki előző napi kalandunkat. Beszámoltunk neki András bácsi sanyarú sorsáról is. Bármilyen munkát szívesen elvállalna. Megkérdeztük, hogy nem lenne-e számára valami tennivaló az állatok körül?

Szilárd bácsi azt mondta, hogy valóban el kéne neki a segítség, de egy ismeretlen embert nem szívesen fogad a házába. Erre Elekkel nem is gondoltunk, olyan jónak tűnt a lehetőség.

Tanakodni kezdtünk, hogy hogyan lehetne próbára tenni András bácsi megbízhatóságát?

Támadt egy ötletünk, amit Szilárd bácsival is meg kellett előre beszélnünk. Azt találtuk ki, hogy az ösvényre, amelyen András bácsi rendszeresen a városba indul, leteszünk egy pénztárcát, amiben

egy gyógyszerrecept és némi pénz van. A recepten legyen rajta Szilárd bácsi neve és címe. Elmondtuk az ötletünket Szilárd bácsinak, aki némi habozás és fejcsóválás után azt mondta: jó, ezt megpróbálhatjuk. Erre az ötletre egy kis pénzt sem sajnálok és akad egy régi ki nem váltott receptem is. Ha idetalál hozzám ez az ember a pénzzel és a recepttel, akkor valóban megbízható és talán valami munkát is rábízhatok.

Elek otthon talált egy megfelelő pénztárcát a kísérlethez, amit még aznap kitettünk az ösvényre. Izgatottan vártuk a fejleményeket. Két napig nem történt semmi, a tárca ott hevert, ahol hagytuk. De a harmadik napon nem találtuk a tárcát az erdőben!

Izgatottan siettünk Szilárd bácsihoz. Már messziről megpillantottuk Szilárd bácsit a karámoknál, amint András bácsival beszélget.

Észrevett minket és messziről integetett nekünk: gyertek ide ti kópék! Ti már ismeritek András bácsit, most már én is, hogy visszahozta az erdőben elveszített pénztárcámat. Alkalmanként segíteni fog nekem az állatokra felügyelni!

Örömmel hallottuk Elekkel a fejleményeket, annak, hogy sikerült javítanunk András bácsi helyzetén. András bácsi segítségét egyre többször vette igénybe Szilárd bácsi, aki amúgy is növelni akarta állatai számát. Pár hónap múlva András bácsi szállást is kapott a gazdaságban. Vele is barátságot is kötöttünk. Szabad idejében fafaragással is foglalkozott és kapu díszeket is faragott Szilárd kapujára. Legeltetés közben pedig furulyázott is néha, mivel ehhez is értett.

Elekkel arra gondoltunk, hogy akár állásközvetítő irodát is nyithatnánk, ha sajnos mégis felnövünk egyszer.

Lehet, hogy elég egy kis jóindulat, ahhoz hogy segítsünk másokon?

Meglepetés születésre

Jó bulinak ígérkezett, amikor Hamm Olga meghívta osztálytársait a házukba, születésnapra. Már előzőleg utalt rá, hogy neki az a legnagyobb öröm, ha finom ennivalót, főleg ha csokit kap ajándékba. Mi fiúk elhatároztuk, hogy mindegyikünk valami tréfás ajándékkal lepi meg Olgát. A nevezetes napon Olga a jelenlétünkben bontotta ki az ajándékokat, először a fiúkét. Mivel Elek már korábban is javasolta neki a sportolást tekintettel dundi alakjára, tőle egy pingpong-ütőt kapott. Hasonló célzattal bírt Hork Olivér ajándéka, őtőle egy ugrókötelet kapott. Lus Tamás egy csokoládé desszertes dobozt adott át Olgának, amiből rengeteg finom csoki és édesség színes képe került elő. Az én ajándékom egy egyszerű papírdobozban volt és mozgott. Olga amikor kibontotta, elsőre csak egy halom tarka falevelet látott, ám a levélcsomó hirtelen

megmozdult. Olga megijedt, majd odanyúlt, hogy a levelek alá nézzen. Vissza is kapta nyomban a kezét, mert egy tüske megszúrta. Ijedten eldobta a dobozt, amiből egy aranyos süni menekült a szoba sarkába. Pár fiú utána vetette magát és az üldözés közben nagy rendetlenséget csináltunk. Miközben a süni menekült, a falevelek lepotyogtak róla, erdei hangulatot teremtve a szőnyegen. Szegény süni nem értette, hogy miért kergetjük, pedig csak vissza akartuk tenni a dobozába. Angélának mentő ötlete támadt: daraboljunk föl egy almát, a sünik kedvenc eledelét és tegyük le valahol egy darab kartonpapírra. Megfogadtuk a tanácsot, leraktuk a csalit és óvatosan visszahúzódtunk. Kisvártatva egy szimatoló orroccka bukkant elő egy fotel alól. Hamarosan a süni is előbújt nagy óvatosan, az almához lopakodott és elkezdte eszegetni. Egyre bátrabban falatozott, ekkor Angéla hirtelen

rátette a dobozt. Így sikerült a sünit visszarakni az eredeti helyére.

Olga nem értékelte igazán a fiúk humoros ajándékait, majdnem elsírta magát. Szerencsére a lányok kitettek magukért, és mindenféle finomságot kapott tőlük. Ez némileg megvigasztalta és jó kedvre derítette, noha addigra a szobában már nagy rendetlenség volt. Gyorsan rendet raktunk, a nyomokat eltüntetve. Olga mamája is készült a szülinapra, ezért mindnyájan kellemesen jóllaktunk.

Evés után társasjátékokat is játszottunk, az is kiderült, hogy ki nevet a végén. Mire haza indultunk Olga is felvidult, megbocsájtotta a tréfánkat és mindannyian barátságban váltunk el.

Lehet, hogy amit tréfának szán valaki, azon a másik nem igazán tud nevetni?

A polgármester bácsi bakija

Felej Töhötöm, a polgármester bácsi fontosnak tartja, hogy március 15.-én méltó képen ünnepeljen a falu. Az 1848-as Szabadságharcban a mi falunkból származó honvédek is harcoltak. A templom falán egy emléktáblán a nevük is olvasható. Az ünnepségre hetekig készül iskolánk és a falu apraja-nagyja. A gyerek kórus népdalokkal, a falu néptáncosai néptáncsal, néhány iskolatárs pedig versmondással színesíti az ünnepséget. Még a szomszédos falvakból is szoktak jönni a vidámfalvai megemlékezésre, nemzeti színű szalagokkal feldíszített szekereken, népviseletbe öltözve, kokárdával és magyar zászlókkal. A szekérsor bevonulása látványos, ezért előfordult az is, hogy a városi tévé is megjelent és felvételt készített róla.

A megnyitó beszédet mindig Töhötöm bácsi tartja, aki mindenkit meg akar szólítani és ezért sokat gesztikulál, sőt apró lépéseket is tesz az emelvényen. Egyik ünnepségen átszellemülten előadott beszéde közben korhadt deszkára lépett, amelyik nem bírta el Töhötöm bácsi tetemes súlyát és nagyot reccsenve beszakadt alatta. A beszédében szereplő 48-as hősök helyett ezért alászállása közben 48-as ősoket mondott és a mondat végét, valamint a nyelvét elharapta.

Szerencsére a közelben álló alpolgármester feltalálta magát és a mondatot helyesbítve befejezte a beszédet, ami nem esett neheze, mert Töhötöm bácsi beszédeit évek óta ő írta.

Az ünnepség méltóság teljesen folytatódott és az azt rögzítő városi tévé vezetője a városi közvetítés előtt Töhötöm bácsi alászállását törölte a felvételből. A polgármester bácsi egy bokaficammal megúszta a balesetet, de néhány

napig csak otthonról, telefonon tudta intézni a falu ügyeit és evés közben fájt minden falat.

Az ünnepség végeztével a helyi hagyományőrök vendégül látták a szomszédos falvakból jött látogatókat a kocsmában. A bejáratnál álló kocsmáros, Söröskrig Lipót bácsi elégedetten dörzsölte kezét a nagyszámú látogató láttán.

Ezután a pultnál állva ösztökélte segédjét gyorsabb kiszolgálásra, és elérte, hogy minden asztalon mindig elegendő ital legyen. Gyakran ő is koccintott vendégeivel. Alkalmazottja, Hallgatva Konrád estére beleizzadt a nagy igyekezetbe. Mindvégig emelkedett hangulatban folytatódott az evés-ivás. Lipót bácsi zárórakor kissé imbolyogva mormogta bajsza alatt azt az egyetlen bölcsességet, amit kocsmárosként az elmúlt évtizedekben megtanult:

„a lé meghatározza a tudatot!”

A bűvész és kutyája

Vidámfalván a patikus bácsit Gyógy Szerafinnak hívják. Idős bácsi, aki sokat köhécselel és mindig betegnek látszik. Szerencsére kéznél vannak nála a gyógyszerek. Napközben egyetlen kutya tartózkodhat csak a patikában, Gyógybogyó, Szerafin bácsi kutyája. Gyógybogyó egy tacsónál is kisebb ölel, akit télen gondosan felöltöztetve sétáltat Szerafin bácsi az utcán. Talán gazdája miatt érzett részvétebből, de ez a szerencsétlen kutya folyton beteg. Tüsszög, köhög, rekedt hangon ugat és igen ritka eset az, amikor kutya baja. Ha beteg, gazdája őt is a rendelkezésre álló emberi gyógyszerekkel próbálja gyógyítani.

Szerafin bácsi minden reggel a mi házunk előtt is elsétál Gyógybogyóval, akit Bonzó hangos ugatással üdvözöl. Gondolom azt magyarázza az

ölelnek, hogy egészségesebb lenne, ha gazdája nem tömné őt gyógyszerekkel és ha kevesebb ruhát adna rá. Az öleb meg irigykedik Bonzóra, akit csak szökőnapokon látni pórázon.

Egyszer megláttam, hogy sétáltatás közben Szerafin bácsi valamit eszeget a markából. Azt hittem, hogy gyógyszerekkel tömi magát, de kérdésemre elmondta, hogy tökmagot rágcsál. Felvilágosított róla, hogy a tökmag minden gyógyszernél fontosabb a férfiaknak, sőt még fiú kutyájának, Gyógybogyónak is rendszeresen ad belőle. A tökmag ugyanis megvédi a férfiakat a prosztatata betegségektől, ami idős korban gyakori – magyarázta. A házi kedvenceknél is egyre gyakrabban állapítanak meg emberbetegségeket, amit szerinte a mesterséges tápok használata okoz.

Anyu gyakran jár Szerafin bácsihoz azért, mert a szomszéd faluba is ő viszi a gyógyszert az időseknek, amikor a doktor bácsival rendelést

tartanak. Szívesen megyek Anyuval a patikába, mert Szerafin bácsi okos tanácsokat szokott adni és hozzá gyógy-cukorkát.

A patikus bácsi amúgy falu szerte elismert bűvész is egyben. Főleg a patikába betévedő gyerekeket szereti szórakoztatni apró trükkökkel. Amikor azt mondja: na gyerekek, most csiribízni fogok! – akkor mindig valami bűvész trükk következik. Hirtelen mozdulattal kártyát húz elő köpenye ujjából, vagy hajamat megsimogatva a fülem mögül egy kacsatojást vesz elő és megkérdi: miért pont a füled mögé dugtad ezt a tojást? A kislányok nyakából sálat varázsol elő vagy eltünteteti a gyerekeknél lévő apró tárgyakat. Előfordult, hogy egy gyerek betegségét is sikerrel eltüntette. Mindenrág Anna be sem mer menni hozzá, nehogy vaskos pénztárcája eltűnjön. Mi gyerekek Szerafin bácsival együtt jókat szoktunk nevetni a mutatványain – ezért minden gyerek nagyon szereti őt.

Mindig hallok a patikában valami érdekeset. Múltkor, miközben a sorunkra vártunk, az előttünk álló néni elpanaszolta, hogy nagyon fáj a térde és megkérdezte a patikus bácsit, hogy tudna-e ajánlani valami kenőcsöt. Szerafin bácsi azt mondta, hogy tud ajánlani egy kenőcsöt, de azzal nagyon kell vigyázni, mert abban kígyóméreg van. Óvatosnak kell lenni, hogy ne kerüljön szájba vagy szembe. Elcsodálkoztam azon, hogy méreggel is szoktak gyógyítani.

Tudjátok-e gyerekek, hogy a nevetés is lehet gyógyszer?

Aki végigolvasta kalandjaimat, leszűrhetette belőle azt a tanulságot, hogy derűvel és vidámsággal bármilyen akadály lazán leküzdhető. Persze szükség van ehhez némi kitartásra, szorgalomra és fegyelemre. Szeressétek a természetet és tiszteljétek minden élőlényt! Búcsúzólul ezt tudom nektek tanácsolni.

Utószó

A bölcs varázsló titkos üzenete a felnőtteknek

Óvjátok és gondosan neveljétek gyermekeiteket! Veszélyes helyzetbe kerültünk, mi, emberek! Bankárdinasztiák és harácsoló politikus-bábjaik próbálják teljes erejükkel magántulajdonná tenni bolygónkat és felvásárolni, majd rabszolgájukká tenni a rajta élőket. Mindig akadnak azonban fel nem vásárolható emberek, ők mutatják meg nekünk a kivezető utat a pénzhatalom összeomló világából. A sötét erők csapásmérő eszközei a becsapó gépezetek – élükön az agymosó médiákkal –, a függőségek kialakítása (például multikban kapható élelmiszerekkel), pártok és vallások megosztó tevékenysége, stb., amiket elsősorban a gyógyszer-, és fegyvergyártás bevételei működtetnek. Az utóbbit növeli például

az emberek egymás ellen uszítása, háborúk kirobbantása.

A mi legfőbb fegyverünk pedig a szeretet és az összefogás.

Ha megfelelően neveljük gyermekeinket, akkor az életünkre törő globalizátoroknak nem fognak teret adni épülő, boldogabb világukban!

Csak gyermekeink és unokáink menthetik meg az emberiséget!

Szeretettel: Kati néni és Lacibácsi

Lacibácsi titkos elérhetősége: minden vasárnap d.e. 10 órakor Bp-en, a Széll Kálmán téren állok „Lacibácsi” felirattal, 20 percig, az info és jegyek épületénél, előző könyveimmel:

1. Kézikönyv Városból Menekülőknak (2013) 850 szavas tudástár; magyar ökofalvak; titokszolgák módszerei; stb.
2. Ébredjetek Titanic Táncosai! (2015) természetgyógyászat Weixl-Várhegyi László tanításai; népirtások kivédése; stb.
3. Kalauz Anasztáziához (2016) védikus tanítások; név- és tárgymutató Megre könyvsorozatához; Szeretet Tere;...

Tartalom

1. fejezet	Kázmér vagyok a javából.....	6
2. fejezet	Mindenütt jó, de legjobb Vidámfalván	10
3. fejezet	Ha reggel nincs jobb ötleted, menj iskolába!.....	14
4. fejezet	Szűkszavú Szilárd és a többi állat.....	19
5. fejezet	Marci bácsi és a varázsló.....	23
6. fejezet	A mindent tudó nagy.....	27
7. fejezet	Családom problémás nőtagjai.....	30
8. fejezet	Apu átnevelése.....	34
9. fejezet	Az ezermester szomszéd bácsi.....	37
10. fejezet	Tanmese a túlzott szerzésvágyról	40
11. fejezet	Káros, a füstös város.....	44
12. fejezet	Tarka hétköznapiak a suliban	49
13. fejezet	Balfácán felnőttek.....	54
14. fejezet	Iskolai tábor a Balatonnál.....	58
15. fejezet	Előadás környezetünk védelméről.....	64

16.fejezet	Gyere-kecske, de ízibe!.....	68
17.fejezet	Nagynak van sütnivalója!.....	71
18.fejezet	Csetlünk-botlunk a fővárosban.....	75
19.fejezet	Gomba jó ötlet.....	79
20.fejezet	A munka-helyes megoldás.....	86
21.fejezet	Meglepetés születésre.....	89
22.fejezet	A polgármester bácsi bakija.....	92
23.fejezet	A bűvész és kutyája.....	95
	Utószó.....	99